

CHRIS CARTER

KALTAISENI HIRVIÖ

Suomentanut Inka Parpola

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
I Am Death

First published in Great Britain by Simon & Schuster UK Ltd, 2015
A CBS COMPANY
Copyright © Chris Carter 2015

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-48903-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Olen kirjoissani pyrkinyt parhaani mukaan hyödyntämään todellisia paikkoja Los Angelesin kaupungissa ja sen ympäristössä, minkä vuoksi koen tarvetta pahoitella. Jotta *Kaltaiseni hirviö*-romaanin juoni olisi mahdollisimman sujuva, jouduin kehittää omasta päästäni muutaman yrityksen sekä asuinalueen.

Yksi

”Suurkiitos, että pääsit tulemaan näin lyhyellä varoitusajalla, Nicole”, Audrey Bennett sanoi ja avasi valkoiseksi maalatun kaksikerroksisen kotitalonsa etuoven Upper Laurel Canyonissa, erittäin vauraalla asuinalueella Los Angelesin Hollywood Hillsissä.

Nicole väläytti Audreylle pirteän hymyn.

”Se ei ollut minkäänlainen ongelma, rouva Bennett.”

Indianan Evansvillessä syntyneellä ja varttuneella Nicole Wilsonilla oli erittäin vahva keskilämmen korostus. Hän ei ollut järin pitkä, vain noin 160-senttinen, eivätkä muotilehdet välttämättä olisi julistaneet hänen ulkomuotoaan tyrmääväksi, mutta hän oli yhtä kaikki hurmaava nuori nainen, jolla oli aseistariisuva hymy.

”Tule peremmälle”, Audrey sanoi ja ohjasi Nicolen sisään kädenliikkeellä kiireisen oloisena.

”Anteeksi, että olen vähän myöhässä”, Nicole sanoi ja astui sisäänsään rannekelloaan vilkaisten. Se näytti hieman yli puolta yhdeksää illalla.

Audrey naurahti. ”Olet varmasti ainoa ihminen koko Los Angelesissa, jonka mielestä alle kymmenen minuuttia sovitusta ajasta lasketaan myöhästymiseksi, Nicole. Kaikki muut tuntemani ihmiset vetoavat akateemiseen varttiin.”

Nicole hymyili mutta näytti kommentista huolimatta hiukan nololta. Hän oli aina ollut ylpeä täsmällisyydestään.

”Onpa teillä kaunis leninki, rouva Bennett. Onko tänään tiedossa jotain erityistä?”

Audrey mutristi huuliaan ja väänsi niitä vinoon. ”Illalliskutsut tuomarin luona.” Hän nojautui kohti Nicolea ja kuiskasi: ”Niillä on niiiiiin tylsää.”

Nicole tirskahti.

”Hei, Nicole.” Audreyn aviomies laskeutui paraikaa talon toiseen kerrokseen johtavia kierreportaita. James Bennettillä oli yllään elegantti tummansininen puku ja raidallinen silkkisolmio. Rintataskusta pilkisti samansävyinen silkkinenäliina. Hän oli kammannut toffeenväriset hiuksensa taaksepäin, eikä yksikään suortuva ollut tälläkään kertaa väärässä paikassa.

”Oletko valmis, kulta?” hän kysyi vaimoltaan ja vilkaisi sitten nopeasti Patek Philippen rannekelloaan. ”Pitäisi päästä lähtemään.”

”Tiedetään. Ihan hetki vielä, James”, Audrey vastasi ennen kuin kääntyi jälleen Nicolen puoleen. ”Josh nukkuu jo”, hän selitti. ”Hän touhotti ympäriinsä koko päivän. Se oli aivan mahtavaa, koska kahdeksaan mennessä hän oli jo niin sippi, että torkkui television edessä. Veimme hänet sänkyyn, ja hän simahti, ennen kuin pää oli ennättänyt koskea tyynyyn.”

”Voi sitä pikkuista kullamurua”, Nicole kommentoi.

”Tämänpäiväisen säntäilyn perusteella”, James Bennett sanoi lähestyessään Audreytä ja Nicolea, ”sen pikku pirulaisen luulisi koisivan aamuun asti. Sinulla on helppo ilta edessä.” Hän napasi Audreyn takin oikealla puolellaan olevalta nahkanojatuolilta ja auttoi sen vaimonsa ylle. ”Nyt on pakko lähteä, kulta”, hän kuiskasi Audreyn korvaan ja suukotti tämän kaulaa.

”Tiedän, tiedän”, Audrey sanoi ja nyökäytti päätään kohti keittiön ovea olohuoneen itäseinustalla, jokikivistä muuratun tulisijan vieressä. ”Jos tulee nälkä, käy hakemassa itsellesi syötävää. Sinähän tiedät, missä kaikki on, eikö niin?”

Nicole nyökkäsi kerran.

”Jos Josh herää ja pyytää lisää suklaakakkua, älä anna. Hän oli tänään jo aivan riittävässä sokerihumalassa.”

”Selvä”, Nicole sanoi ja hymyili uudestaan.

”Meillä voi mennä aika myöhään”, Audrey jatkoi. ”Soitan myöhemmin illalla ja varmistan, että kaikki on hyvin.”

”Pitäkää hauskaa”, Nicole sanoi ja saattoi heidät ovelle.

Audrey kääntyi vielä etukuistilla katsomaan Nicolea ja muodosti huulillaan sanan ”tylsää”.

Oven suljettuaan Nicole meni yläkertaan ja hiipi Joshin huoneeseen. Kolmevuotias poika nukkui kuin enkeli rutistaen pehmoelua, jolla oli valtavat silmät ja korvat. Nicole tuijotti poikaa pitkän tovin huoneen ovelta. Poika näytti niin hurmaavalta vaaleine kiharoineen ja ruusuisine poskineen. Nicolen teki mieli kääpertyä Joshin viereen, mutta hän tiesi, ettei juuri nukahtanutta taaperoa kannattanut herättää. Hän tyytyi heittämään ovelta lentosuukon ja palasi alakertaan.

Nicole istuutui TV-huoneeseen ja katseli tunnin verran vanhaa komediaa. Kun hänen vatsansa alkoi murahdella, hän muisti, että Audrey Bennett oli puhunut suklaakakusta. Hän vilkaisi rannekelloaan. Oli ehdottomasti välipalan aika, ja ajatus kakkuviipaleesta sai hänen suunsa vettymään. Hän poistui huoneesta ja palasi yläkertaan vilkaisemaan Joshia. Poika oli niin sikeässä unessa, ettei ollut edes vaihtanut asentoa. Alakertaan palattuaan Nicole siirtyi oleskelutilan toiseen päähän, avasi huolettomasti keittiön oven ja astui sisään.

”Hei!” hän huudahti kauhuissaan ja kavahti taaksepäin.

”Hei!” pöydän ääressä istuva, voileipää nauttiva mies huudahti millisekunti Nicolen jälkeen. Vaistomaisesti ja myöskin kauhuissaan hän pudotti voileivän ja potkaisu tuoliaan taaksepäin, nousi välittömästi seisomaan ja kaatoi samalla maitolasinsa. Tuoli kaatui kumoon hänen takanaan.

”Kuka helvetti sinä olet?” Nicole kysyi pelokkaalla äänellä ja perääntyi puolustuskannalla.

Mies tuijotti häntä hämmentyneenä pari sekuntia kuin yrittäen selvittää, mitä oli meneillään. ”Olen Mark”, hän vastasi lopulta ja osoitti itseään molemmin käsin.

He tuijottivat toisiaan vielä hetken, kunnes Mark tuntui tajuavan, ettei hänen nimensä merkinnyt naiselle tuon taivaallista.

”Mark?” mies toisti kysyen, ikään kuin Nicolen olisi kuulunut tietää se. ”Audreyn serkku Teksasista? Olen täällä pari päivää työhaastattelun takia? Asun kämpässä autotallin yläpuolella?” Hän osoitti peukalollaan oikean olkansa yli.

Nicolen kysyvä katse muuttui läpitunkevammaksi.

”Eivätkö Audrey ja James kertoneet minusta?”

”Eivät.” Nicole pudisti päätään.

”Vai niin.” Mark näytti entistäkin hämmentyneemmältä. ”Tuota noin. Kuten sanoin, olen Mark, Audreyn serkku. Sinä olet varmaankin Nicole, lapsenvahti, eikö niin? He sanoivat, että olet tulossa. Ja olen pahoillani. Tarkoitukseni ei todellakaan ollut säikäyttää, vaikka tavallaan sinä kai maksoit potut pottuina.” Hän asetti oikean käden rintansa päälle ja naputti pari kertaa sydämen kohdalta. ”Sain äsken melkein sydärin.”

Nicolen ilme rentoutui aavistuksen.

”Saavuin tänä aamuna. Minulla oli iso työhaastattelu keskustassa nyt iltapäivällä”, Mark selitti.

Hän oli pukeutunut upouudelta näyttävään pukuun, oikein tyylikkääseen. Hän näytti varsin puoleensavetävältä.

”Palasin kymmenisen minuuttia sitten”, Mark jatkoi. ”Ja yhtäkkiä vatsa muistutti, etten ollut syönyt mitään koko päivänä.” Hän kallisti päätään. ”En oikein pysty syömään, kun minua hermostuttaa. Siksi tulin tänne keittiöön nauttimaan pikaisen voileivän ja maitolasillisen.” Hänen katseensa siirtyi sinne, missä hän oli istunut. Hän hörähti. ”Jonka sisältö leviää nyt pitkin pöytää ja alkaa valua lattialle.”

Hän tarttui tuoliinsa ja etsi katseellaan jotain, millä siivota soton. Hän löysi työtasolta talouspaperirullan suuren hedelmäkulhon vierestä.

”Outoa, että Audrey unohti kertoa vierailustani”, Mark sanoi ryhtyessään moppaamaan maitoa lattialta.

”No, heille tuli vähän kiire”, Nicole myönsi. Hänen asentonsa ei enää ollut niin jäykkä kuin hetki sitten. ”Rouva Bennett pyysi minua tänne kahdeksaksi, mutten ehtinyt millään ennen puolta yhdeksää.”

”Ai, okei. Onko Josh vielä hereillä? Olisi mukava toivottaa pojalle hyvät yöt, jos vain sopii.”

Nicole pudisti päätään. ”Ei. Hän sammui kuin saunalyhty.”

”Siinä vasta loistokaveri”, Mark sanoi, rytyisti likomärät talouspaperit ja heitti ne roskikseen.

Nicole piti Markia visusti silmällä. ”Kuule”, hän sanoi. ”Näytät jotenkin tutulta. Olemmeko tavanneet aiemmin?”

”Emme”, Mark vastasi. ”Tämä on itse asiassa ihka ensimmäinen kertani Losissa. Muistat minut varmaan tv-huoneen ja Jamesin työhuoneen valokuvista. Olen kahdessa. Ja Audreyllä ja minulla on samanlaiset silmät.”

”Ai... ne valokuvat. Siitä sen täytyy johtua”, Nicole sanoi. Hänen mielensä reunamilla uiskenteli epäselvä muisto, josta hän ei aivan saanut otetta.

Etäältä kuuluva matkapuhelimen soittoääni rikkoi vaivaantuneen hiljaisuuden.

”Onko tuo sinun puhelimesi?” Mark kysyi.

Nicole nyökkäsi.

”Audrey varmaan soittaa sanoakseen, että unohti kertoa minusta.” Mark kohautti harteitaan ja hymyili. ”Vähän liian myöhään.”

Nicole vastasi hymyyn. ”Käyn vastaamassa.” Hän poistui keittiöstä, palasi olohuoneeseen ja kaivoi matkapuhelimen laukustaan. Puhelu todella oli Audrey Bennetiltä.

”Hei, rouva Bennett. Miten illalliskutsuilla sujuu?”

”Täällä on jopa kuivempaa kuin odotin, Nicole. Tästä tulee pitkä ilta. Niin tai näin, soitan vain tarkistaakseni, että kaikki on hyvin.”

”Kyllä, kaikki on hyvin”, Nicole vastasi.

”Onko Josh herännyt?”

”Ei, ei. Kävin hetki sitten katsomassa. Näyttää siltä, että hän on todellakin poissa pelistä.”

”Ai, sehän on mahtavaa.”

”Tapasin muuten äsken Markin keittiössä.”

Audreyn puolelta kuului taustahälyä.

”Anteeksi, Nicole, mitä sanoitkaan äsken?”

”Tapasin juuri Markin, texasilaisen serkkunne, joka asuu kämpässä autotallin yläpuolella. Yllätin hänet syömästä voileipää keittiössä, ja me säikäytimme toisemme pahanpäiväisesti.” Nicole tirskahti.

Kesti pari sekuntia, ennen kuin Audrey vastasi.

”Nicole, missä hän on? Onko hän käynyt Joshin huoneessa?”

”Ei, hän on edelleen keittiössä.”

”Okei, Nicole. Kuuntele minua.” Audreyn ääni oli vakava mutta samaan aikaan hermostunut. ”Käy hakemassa Josh niin hiljaa ja nopeasti kuin voit ja poistu talosta. Soitan poliisille nyt heti.”

”Mitä?”

”Nicole, minulla ei ole Teksasissa asuvaa Mark-nimistä serkkua. Kukaan ei asu autotallin asunnossa. Poistu talosta... nyt. Ymmärrät—”

KLANK.

”Nicole?”

”NICOLE?”

Yhteys katkesi.

Kaksi

Los Angelesin poliisilaitoksen ryöstö- ja henkirikososaston etsivä Robert Hunter työnsi pienen työhuoneensa oven auki kuuluisan poliisin hallintorakennuksen viidennessä kerroksessa ja astui sisään. Seinäkello näytti 14.23.

Hunter katseli hitaasti ympärilleen huoneessa. Oli kulunut tasan kaksi viikkoa siitä, kun hän oli viimeksi käynyt työhuoneessaan. Hän oli toivonut, että olisi voinut palata rentoutuneena ja kullanuskeana, mutta sen sijaan hän oli täydellisen näännyksissä ja varma siitä, ettei ollut koskaan näyttänyt yhtä kalpealta kuin nyt.

Hunterin oli ollut tarkoitus käydä ensimmäisellä lomallaan lähes seitsemään vuoteen. Pomo oli vaatinut häntä ja hänen työpariaan pitämään kahden viikon tauon sen jälkeen, kun heidän viimeisin tutkintansa oli päättynyt kuusitoista päivää sitten. Hunter oli suunnitellut vierailevansa Havaijilla, jossa hän oli aina halunnut käydä. Sinä päivänä, kun lennon oli ollut tarkoitus lähteä, hänen läheinen ystävänsä Adrian Kennedy, joka sattui myös olemaan FBI:n kansallisen väkivaltarikosten analyysikeskuksen johtaja, pyysi Hunteria auttamaan erään kaksoismurhasta syytetyn miehen kuulustelussa. Hunter ei ollut kyennyt kieltäytymään, joten Havaijille lentämisen sijasta hän oli päätynyt Virginian osavaltioon ja Quanticoon.

Kuulustelujen oli tarkoitus kestää vain pari päivää, mutta Hunter oli imeytynyt mukaan tutkintaan, joka oli muuttanut hänen elämänsä ikuisiksi ajoiksi.

Hän ja FBI olivat vihdoinkin sulkeneet tapauksen alle vuorokausi sitten. Kun tutkinta oli saatu päätökseen, Kennedy oli yrittänyt

vielä viimeisen kerran suostutella entistä ihmelasta liittovaltion leipiin.

Hunter varttui duunarivanhempien ainoana lapsena Comptonissa, sosioekonomisesti haastavalla asuinalueella eteläisessä Los Angelesissa. Hänen äitinsä hävisi taistelun syöpää vastaan hänen ollessaan vasta seitsemän ikäinen. Hunterin isä ei mennyt koskaan uusiin naimisiin vaan joutui paiskimaan kahta työtä selviytyäkseen omin voimin lapsen kasvattamisesta.

Jo hyvin varhain oli käynyt selväksi, että Hunter oli erilainen. Hän hoksasi asiat nopeammin kuin useimmat muut. Koulu tylsistytti ja turhautti häntä. Hän oli saanut valmiiksi kaikki kuudennen luokan tehtävät alle kahdessa kuukaudessa, ja vain saadakseen jotain tekemistä hän oli paahtanut sen jälkeen läpi seitsemännen, kahdeksannen ja jopa yhdeksännen luokan oppikirjat.

Tässä vaiheessa rehtori päätti ottaa yhteyttä Los Angelesin opetustoimeen. Lukuisien kokeiden ja testien jälkeen kaksitoistavuotiaalle Hunterille myönnettiin stipendi Mirmanin lahjakkaiden lasten kouluun.

Neljäntoista ikäisenä hän oli suorittanut Mirmanin lukiotason äidinkielen, historian, matematiikan, biologian ja kemian kurssit. Neljä lukiovuotta tiivistyivät kahdeksi, ja viidentoista ikäisenä hän valmistui vuosiluokkansa parhaana. Hän sai suositukset kaikilta opettajiltaan, ja hänet hyväksyttiin erityisluvalla Stanfordin yliopistoon.

Yhdeksäntoista ikäisenä Hunter oli jo valmistunut psykologiasta arvosanalla *summa cum laude*, ja kaksikymmentäkolmevuotiaana hän väitteli rikollisen käyttäytymisen analyysistä sekä biopsykologiasta. Juuri silloin Adrian Kennedy yritti värvätä hänet FBI:hin ensimmäistä kertaa.

Hunterin väitöskirja, ”Syventävä psykologinen tutkimus rikollisesta käytöksestä”, oli päätynyt Kennedyn työpöydälle. Tutkielma oli tehnyt Kennedyyn ja FBI:n silloiseen johtajaan niin suuren vaikutuksen, että siitä oli tullut NCAVC:n pakollinen kurssikirja. Siitä lähtien Kennedy oli vuosien varrella pyrkinyt useaan ottee-

seen värväämään Hunteria tiimiinsä. Kennedy ei käsittänyt, miksi Hunter toimi mieluummin paikallispoliisin etsivänä kuin liittyi Yhdysvaltain, ellei peräti koko maailman, kehittyneimpään sarjamurhaajia jäljittävään erikoisyksikköön. Hunter ei ollut kuitenkaan koskaan osoittanut pienintäkään kiinnostusta liittovaltion agentin virkaa kohtaan ja oli kieltäytynyt johdonmukaisesti jokaisesta tarjouksesta, jonka Kennedy ja tämän esihenkilöt hänelle olivat esittäneet.

Hunter istuutui pöytänsä ääreen muttei käynnistänyt tietokonetta. Hänestä oli hupaisaa, miten kaikki työhuoneessa näytti täsmälleen samalta mutta kuitenkin tyystin erilaiselta. Täsmälleen samalta, koska mitään ei ollut siirretty eikä mihinkään ollut koskettu. Tyystin erilaiselta, koska jotakin puuttui. Itse asiassa ei jotakin vaan joku – hänen työparinsa viimeisten kuuden vuoden ajalta, etsivä Carlos Garcia.

Ennen pakollista kahden viikon taukooan Hunter ja Garcia olivat jahdannut äärimmäisen sadistista sarjamurhaajaa, joka striimasi murhansa liveinä verkossa. Tutkinta oli vienyt kumpaisenkin hulluuden partaalle, Hunter oli melkein päässyt hengestään ja Garcian vaimo oli joutunut niin vaaralliseen tilanteeseen, että Garcia oli vannonut keissin jäävän viimeiseksi hänen osaltaan.

Juuri ennen lomaa Garcia oli paljastanut Hunterille, ettei tiennyt, palaisiko enää töihin ryöstö- ja henkirikososaston erikoismurharyhmään. Hänen prioriteettinsa olivat muuttuneet. Perhe oli ykkössijalla, tuli mitä tuli.

Hunterilla ei ollut perhettä. Hän ei ollut naimisissa. Hänellä ei ollut lapsia. Hän kuitenkin ymmärsi täysin työparinsa huolen ja oli varma siitä, että päätyisipä Garcia mihin ratkaisuun hyvänsä, hän valitsisi oikein.

LAPD:n erikoismurharyhmä oli eliittiyksikkö, joka keskittyi yksinomaan perusteellista tutkinta-aikaa sekä asiantuntemusta vaativiin korkean profiilin sarjamurhiin ja henkirikoksiin. Koska Hunter oli tutkinut rikollisen käyttäytymisen psykologiaa, hän johti erikoismurharyhmän sisällä vielä erikoistuneempaa UV-

ryhmää. UV-rikoksiksi kutsuttiin kaikkia sellaisia ultraväkivaltaisia henkirikoksia, joissa tekijä oli käyttänyt yletöntä raakuutta ja/tai sadismia. Hunter ja Garcia olivat LAPD:n UV-yksikkö, ja Garcia oli paras aisapari ja ystävä, mitä Hunterilla oli koskaan ollut.

Lopulta Hunter nojautui eteenpäin ja kurottui käynnistämään tietokonettaan, mutta juuri silloin työhuoneen ovi avautui ja Garcia astui sisään.

”Ai!” Garcia totesi jokseenkin yllättyneenä vilkaistuaan seinäkelloa. ”Joko sinä olet täällä, Robert?”

Hunter vilkaisi kelloa – 14.51 – ja sitten työpariaan. Garcian pitkähkö ruskea tukka oli kiinnitetty sileälle poninhännälle, joka oli yhä märkä suihkun jäljiltä, mutta hänen silmänsä näyttivät uupuneilta ja huolentäyteisiltä.

”Joo, jotakuinkin”, Hunter vastasi.

”Et näytä järin ruskettuneelta tyypiksi, joka on juuri käynyt Havaijilla.” Garcia piti tauon ja kurtisti kulmiaan Hunterille. ”Kai sinä pidit sen lomasi?” Hunter oli pahin työnarkomaani, minkä Garcia oli eläissään kohdannut.

”Tavallaan”, Hunter sanoi ja nyökkäsi puolittain.

”Ja mitähän se mahtaa tarkoittaa?”

”Pidin lomani”, Hunter selitti. ”En vain tullut lähteneeksi Havaijille.”

”Minne sinä sitten menit?”

”En paljon minnekään. Kävin vain tapaamassa yhtä kaveria idässä.”

”Okei.”

Garcia huomasi kyllä, ettei asia ollut lainkaan noin yksinkertainen. Hän kuitenkin tunsi Hunterin riittävän hyvin tietääkseen, että ellei työpari tahtonut puhua asiasta, hän ei puhuisi, vaikka häntä kuinka olisi painostanut.

Garcia lähestyi pöytänsä muttei istunut. Hänkään ei käynnistänyt tietokonettaan. Sen sijaan hän avasi työpöydän ylälaatikon ja ryhtyi latomaan sen sisältöä pöydälle.

Hunter tarkkaili työpariaan sanaakaan sanomatta.

Garcia katsoi häntä lopulta ryhtyessään tyhjentämään seuraavaa laatikkoa. ”Olen pahoillani, kamu”, hän totesi rikkoen vaivaantuneen hiljaisuuden, joka huoneeseen oli langennut.

Hunter nyökkäsi kerran.

”Mietin tätä pitkään ja hartaasti, Robert”, Garcia avautui. ”Käytin itse asiassa joka ikisen sekunnin näiden kahden viikon aikana asian miettimiseen. Harkitsin kaikkia vaihtoehtoja ja puntaroin jokaista aspektia. Tiedän, että henkilökohtaisella tasolla en todennäköisesti koskaan lakkaa katumasta tätä. Tiedän kuitenkin myös, etten voi enää panna Annaa alttiiksi jollekin vastaavalle, Robert. Hän on kaikkeni. En ikinä antaisi itselleni anteeksi, jos hänelle tapahtuisi jotakin työni takia.”

”Tiedän sen”, Hunter vastasi. ”Enkä moiti sinua, Carlos. En vähääkään. Olisin toiminut itse aivan samoin.”

Hunterin sydämelliset sanat kohottivat valjun, kiittollisen hymyn Garcian kasvoille. Hunter aisti työparin nolostuksen.

”Et sinä ole kenellekään minkäänlaista selitystä velkaa, Carlos, kaikkein vähiten minulle.”

”Olen sinulle kaiken velkaa, Robert”, Garcia keskeytti. ”Olen sinulle velkaa elämäni. Olen sinulle velkaa Annan elämän. Sinun ansiostasi me kaksi olemme yhä hengissä, jos satut muistamaan?”

Hunter ei halunnut puhua menneistä, joten hän vaihtoi puheenaihetta niin ripeästi kuin mahdollista.

”Mitä Annalle muuten kuuluu?”

”Yllättävän hyvää siihen nähden mitä hän joutui kokemaan”, Garcia sanoi saatuaan työpöydän laatikot tyhjennettyä. ”Hän jäi vanhempiansa luokse vielä pariiksi päiväksi.”

”Hän on hyvin vahva nainen”, Hunter myönsi. ”Ruumiillisesti ja henkisesti.”

”Totisesti on.”

Vaivaantunut hiljaisuus palasi hetkeksi huoneeseen.

”Minne sinä sitten olet menossa?” Hunter kysyi.

Garcia piti tauon ja vilkaisi Hunteria. Tällä kertaa hän myös näytti hiukan nololta.

”San Franciscoon.”

Hunter ei kyennyt peittämään hämmästystään.

”Jätätkö Los Angelesin?”

”Päätimme, että meidän olisi paras tehdä niin.”

Tätä Hunter ei ollut osannut ennakoida. Hän nyökkäsi hiljaa ymmärtämisen merkiksi. ”San Franciscon poliisilaitoksen ryöstö- ja henkirikososasto on onnekas saadessaan sinut riveihinsä.”

Garcia näytti entistä nolommalta. ”En jää ryöstö- ja henkirikososastolle.”

Hunterin häkellys vaihtui hämmennykseen. Hän tiesi, miten pitkään ja sinnikkäästi Garcia oli uurastanut päästäkseen rikostutkijaksi.

”Erikoispetosyksikkö”, Garcia sanoi lopulta. ”Vastaa meidän WCCU:tamme.”

Hunter luuli kuulleensa väärin.

WCCU oli Los Angelesin poliisilaitoksen valkokaulusrikollisuuden keskittynyt yksikkö. Se oli erikoistunut tutkimaan suuren luokan huijaustapauksia, joihin liittyi lukuisia uhreja ja/tai epäiltyjä. Se käsitteli kavalluksia, monimutkaisia varkauksia sekä kaupungin työntekijöihin tai viranomaisiin liittyviä lahjus- ja varkaustapauksia. LAPD:n sisällä WCCU tunnettiin paremmin yksikkönä, jonne etsivät tahtomattaan juutuivat ja jonne kukaan ei missään tapauksessa hakeutunut vapaaehtoisesti.

Garcia kohotti kätensä antautumisen merkiksi. ”Tiedetään. Onhan se ihan perseestä. Tällä hetkellä se on kuitenkin ainoa virka, joka siellä on tarjolla. Anna tykkäsi myös siitä, että se on kohtuullisen riskitöntä hommaa. Viimeaikaisten tapahtumien jälkeen en voi pahemmin moittia häntä.”

Hunter oli aikeissa sanoa jotain, kun puhelin hänen työpöydällään soi. Hän tarttui siihen, kuunteli osapuilleen viisi sekuntia ja asetti sitten sanaakaan sanomatta kuulokkeen takaisin paikoilleen.

”Pakko mennä pomon pakeille”, hän sanoi, nousi pystyyn ja siirtyi työpöytänsä äärestä.

Garcia teki samoin. He tuijottivat toisiaan pitkän aikaa. Garcia oli se, joka astui eteenpäin, levitti käsivartensa ja syleili Hunteria kuin kauan kadoksissa ollutta veljeä.

”Kiitos, Robert”, Garcia sanoi ja katsoi Hunteria. ”Kaikesta.”

”Olehan yhteydessä”, Hunter sanoi. Hänen äänestään huokui suru.

”Varmasti.” Kun Hunter oli päässyt ovelle, Garcia pysäytti hänet. ”Robert.”

Hunter kääntyi katsomaan häntä.

”Pidä huolta itsestäsi.”

Hunter nyökkäsi ja poistui huoneesta.

Kolme

He tuijottivat häntä jälleen.

Tummatukkainen tyttö ja hänen ystävänsä.

He tuijottivat, kikattivat ja tuijottivat vähän lisää. Ei hän siitä kyllä pahemmin piitannut. Yksitoistavuotias Ricky Temple oli jo tottunut siihen. Hänen kirpparivaatteensa, tuuhea musta tukkansa, ultralaiha kehonsa, terävä nenänsä ja dumbokorvansa herättivät aina huomiota. Saivat ihmiset nauramaan. Asiaa pahensi vielä se, ettei hän ollut erityisen pitkä ikäisekseen.

Hän oli käynyt kuluneen kolmen vuoden aikana viittä eri koulua, koska hän ja isä olivat muuttaneet jatkuvasti isän vaihtuvien pätkätöiden perässä. Sama kohtelu oli toistunut kaikkialla. Tytöt pilkkasivat häntä. Pojat tönivät ja pieksivät häntä. Opettajat ylistivät häntä korkeiden arvosanojen vuoksi.

Ricky piti katseensa tiukasti pulpetissa ja koepaperissa. Hän oli saanut tehtävät valmiiksi vähintään kaksikymmentä minuuttia ennen muita. Hän tuijotti koetta tuntien heidän polttavat katseensa niskassaan. Kuullen heidän vähättelevän hihityksensä.

”Onko kokeessa jotakin hupaisaa, Lucy?” kasiluokan matikanopettaja Driscoll kysyi ivallisella äänellä.

Lucy Stewart oli tyrmäävän kaunis tyttö. Hänellä oli eloiset hasselpähkinäväriset silmät, otsatukalla varustettu suora korpinmusta tukka, joka näytti aivan yhtä kauniilta niin ponnarilla kuin vapaanakin, sekä lumoava hymy. Hänen ihonsa oli uskomattoman sileä. Muut neljätoistavuotiaat tytöt kamppailivat aknen kanssa, mutta Lucy tuntui olevan immuuni näppylöille. Morningsiden

yläkoulun pojat olisivat tehneet mitä tahansa Lucyn tähden, mutta Lucy kuului Brad Nicholsille, tai niin Brad ainakin väitti. Ricky tuumi, että jos joku etsisi sanakirjasta *kusipään* määritelmää, hän löytäisi sen kohdalta Brad Nicholsin kuvan.

”Ei ole”, Lucy vastasi ja liikahti tuolillaan.

”Oletko jo valmis?”

”Melkein.”

”Lakkaa sitten tirksumasta ja ryhdy hommiin. Koeaikaa on jäljellä enää viisi minuuttia.”

Luokassa kävi levoton kihinä.

Lucylla oli vain puolet tehtävistä valmiina. Hän vihasi matikkaa. Itse asiassa hän vihasi suurinta osaa oppiaineista. Niistä ei ollut hänelle mitään hyötyä. Varsinkaan, kun hän tiesi, että hänen kohdaltansa oli päätyä Hollywoodin supertähdeksi.

Ricky pureskeli lyijykynäänsä ja raapi nenänkärkeään. Hänen teki mieli kääntyä ja uhmata Lucyn katsetta tuijottamalla suoraan takaisin. Ricky Temple teki kuitenkin vain harvoin sen, mitä halusi tehdä. Hän oli liian arka... liian peloissaan seurauksista.

”Aika on loppunut! Jättäkää koepaperinne pöydälleni, kun siirrytte ulos.”

Koulun kello soi, ja Ricky kiitti siitä luojaansa. Jälleen yksi viikko oli päättynyt. Edessä siinsi kokonainen viikonloppu. Hän halusi vain olla yksin ja tehdä sitä, mitä rakasti – kirjoittaa tarinoita.

Ricky vaihtoi sortsit jalkaan, tunki kirjat haalistuneeseen vihreään reppuunsa ja irrotti ruosteisen polkupyöränsä telineestä koulun edustalla. Hän ei malttanut odottaa, että pääsisi pois siitä paikasta.

Hän kääntyi West 104th Streetille ja ajoi South 7th Avenuen yli. Ricky rakasti tämän alueen taloja. Ne olivat suuria ja värikkäitä, ja niissä oli kauniit etupihat ja kukkia pursuavat puutarhat. Usean talon takana oli uima-allas. Nämä talot olivat kaukana siitä rähjäisestä Inglewoodin-kämpästä eteläisessä Los Angelesissa, jossa Ricky asui aggressiivisen isänsä kanssa. Äiti oli häipynyt hyvästejä

jättämättä Rickyn ollessa vasta kuusivuotias. Hän ei ollut nähnyt äitiä sen koommin mutta kaipasi tätä yhä päivittäin.

Ricky oli luvannut itselleen, että jonain päivänä hänkin asuisi isossa talossa, jossa oli suuri takapiha ja uima-allas. Hänestä tulisi kirjailija. Menestyskirjailija.

Ricky oli niin uppoutunut ajatuksiinsa, ettei kuullut takaansa muiden pyörien ääniä. Kun hän huomasi ne, oli jo myöhäistä.

Porukassa oli viisi pyöräilijää. Yksi heistä kaahasi Rickyn vasemmalle puolelle etupyörän kohdalle ja puseri hänet jalkakäytävän korkeaa reunaa vasten. Jarruttamisen sijaan Ricky lisäsi vauhtia pakokauhun vallassa.

”Minne vittuun sinä kuvittelet meneväsi, friikki?” huppupäinen pyöräilijä rähähti kasvojensa alaosaa peittävän sinivalkoisen bandanan takaa. ”Tämä ei ole sinun mestasi, saatanan ruma ja laiha vit-tupää. Häivy siitä paskaslummiisi.”

Kaksi muuta pyöräilijää karjuivat hekin solvauksia Rickylle, mutta hän oli liian peloissaan kuullakseen niitä kunnolla.

Rickyttä loppui tila, kun etupyörä alkoi raapia jalkakäytävän reu-naa. Hänen koko kehonsa tärisi kauhusta. Hän tiesi, että kaatuisi pian. Yhtäkkiä toinen huppupäinen hahmo pyöräili hänen rinnal-leen ja potkaisi hänen vasenta jalkaansa. Hän ja pyörä lensivät kaa-ressa jalkakäytävälle. Hän rysähti raskaasti maahan ja liukui koko-naisen metrin verran, niin että kämmenten ja polvien iho kuoriu-tui miltei kokonaan pois. Pyörä tömähti raskaasti hänen jaloilleen.

”Juhuu! Paskanaama lensi mäkeen”, Ricky kuuli yhden nuorista ilkkuvan heidän häipyessään paikalta nauraa räkättäen.

Ricky makasi hiljaa paikoillaan, silmät tiukasti kiinni ja kyyneliä pidätellen. Hän uskoi kuulevansa kiiruhtavia askelia.

”Hei, oletko kunnossa?” miehen ääni kysyi.

Ricky avasi silmänsä ja näki sumean hahmon.

”Oletko kunnossa?” ääni kysyi jälleen.

Ricky tunsi, kuinka joku nosti pyörän hänen jaloiltaan. Käsiin ja polviin sattui kuin niiden päälle olisi kaadettu kiehuvaa vettä. Hän nosti katseensa ja näki miehen, joka kyykisteli hänen vieres-

sään. Miehellä oli tumma puku, vitivalkoinen paita ja punainen solmio. Ruskea tukka oli laineikas ja mukavasti pörrössä korkean otsan yllä. Miehellä oli korkeat poskipäät ja vahva leuka, jota peitti siististi ajeltu parta. Vaaleansinisistä silmistä paistoi huoli.

”Keitä nuo kakarat olivat?” mies kysyi ja nyökäytti siihen suuntaan, mihin jengi oli ajanut. Hänen kasvoillaan oli vihainen ilme.

”Mitä?” Ricky sanoi. Hänellä oli yhä hiukan sekava olo.

”Olin juuri matkalla hakemaan poikani koulusta, kun näin nuorisjoukon kaatavan sinut.” Mies osoitti autoaan, joka oli pysäköity hätäisesti tien toiselle puolelle, kaksi rengasta jalkakäytävällä. Kuskin ovi oli yhä auki.

Ricky seurasi miehen katsetta. Hän tiesi, että pyöräilevät nuoret olivat olleet Brad Nichols ja hänen kusipääkaverinsa, mutta hän ei sanonut mitään. Eihän sillä olisi muutenkaan mitään väliä.

”Hei, sinusta vuotaa verta”, mies sanoi huolestuneen kuuloisena. Hän katsoi ensin Rickyn käsiä, sitten polvia. ”Tuo täytyy putсата, ennen kuin se tulehtuu. Ota tästä.” Hän kaivoi rintataskustaan muutaman paperinenäliinan. ”Käytä ensi hätään näitä, mutta meidän täytyy pestä nuo hetimiten antiseptisellä saippualla ja lämpimällä vedellä.”

Ricky otti paperinenäliinat ja taputteli niillä kämmeniään.

Reppu oli ilmalennon tiimellyksessä auennut, ja kirjat olivat levinneet jalkakäytävälle.

”Ai!” mies sanoi. Hän auttoi ensin Rickyn jaloilleen ja sitten keräsi kirjat tämän kanssa. ”Käytkö sinä Morningsidea? Niin käy poikanikin.” Hän vaikeni hetkeksi ojentaessaan Rickylle viimeisen kirjan. Hän näytti jokseenkin yllättyneeltä. ”Oletko kahdeksannella?”

Ricky nyökkäsi huolettomasti.

”Ihanko totta? Näytät suunnilleen kymmenvuotiaalta.”

”Olen yksitoista”, Ricky vastasi. Hänen äänestään kuului hienoinen ärtymys.

”Anteeksi”, mies sanoi tunnustaen virheensä. Hän yritti ripeästi perua sanojaan. ”Ei ollut millään tavoin tarkoitus loukata, mutta

silti. Olet aika nuori kahdeksaluokkalaiseksi. Oma poikani on kymmenen, ja hän on vasta neljännellä.”

Ricky tunki viimeisen kirjan reppuunsa. ”Menin kouluun vuotta aikaisemmin, ja sain hyvien arvosanojen takia hypätä kuudennen luokan yli.” Tällä kertaa hänen sanoissaan oli ylpeyttä.

”Vau! Onpa hienoa. Olen siis aidon ihmelapsen seurassa.”

Ricky puhdisti ensin kätensä verestä ennen kuin katsoi pyöräänsä ja sen vääntynyttä eturengasta. ”Voi paska!”

”Aika kurjassa kunnossa”, mies myönsi. ”Tuolla pyörällä ei taida enää ajaa minnekään tänään.”

Ricky näytti siltä kuin ei olisi tiennyt mitä tehdä. Mies huomasi pojan levottomuuden.

”Kuule”, hän sanoi ja vilkaisi kelloaan. ”Minulla on vähän kiire, olen menossa hakemaan poikaani koulusta. Jos haluat, voit odottaa tässä, ja minä ja John heitämme sinut paluumatkalla kotiin. Olen poissa viisi minuuttia. Miltä kuulostaa?”

”Kiitos, mutta ei tarvitse. En voi muutenkaan mennä kotiin tämän näköisenä.” Ricky alkoi taputella paperinenäliinoilla polvien asfaltti-ihottumaa.

Mies kohotti yllättyneenä kulmakarvojaan. ”Mikset?”

”Jos ilmestyn kotiin verta valuvana ja rikkinäisen pyörän kanssa, äskeinen jengi näyttää herran enkeleiltä verrattuna siihen, mitä isä minulle tekee.”

”Ei voi olla totta. Eihän se sinun vikasi ollut. Ne tyypit kävivät sinun kimppuusi.”

”Ei sillä ole väliä.” Ricky käänsi katseensa. ”Millään ei ole ikinä väliä.” Pojan äänestä kumpuava tuska oli käsinkosketeltavaa.

Mies tarkkaili Rickyä samalla, kun nosti pyörän maasta.

”Okei. Entä jos John ja minä viemme sinut kotiin? Puhun henkilökohtaisesti isäsi kanssa ja kerron, mitä tapahtui. Sanon hänelle, että näin kaiken ja että mikään siitä ei ollut sinun syytäsi. Hän kuuntelee kyllä aikuista.”

”Minähän sanoin, ettei sillä ole mitään väliä, onko selvä? Millään ei ole koskaan mitään väliä. Kiitos avusta, mutta minä jatkan

tästä.” Ricky lähti nilkuttamaan tiehensä pyöräänsä raahaten.

”Hei, odota, poika. Et ole menossa kotiin, joten minne sinä sitten ajattelit tuon pyörän kanssa rahjustaa? Sehän painaa vaikka mitä, ja nuo haavat täytyisi oikeasti puhdistaa kunnolla.”

Ricky jatkoi matkaansa. Hän ei katsonut taakseen.

”Okei, minulla on parempi idea. Kuuntele tätä”, mies sanoi ja astui pari askelta Rickyn perään. ”Poikani John on kiva kaveri. Vähän hiljainen, mutta mukava tyyppi yhtä kaikki. Hänellä vain on puutetta ystäväistä – ja juuri nyt näyttää siltä, että sinäkin olet sellaisen tarpeessa. Voin laittaa pyöräsi auton takakonttiin, ja sitten me haemme Johnin Morningsidesta ja minä vien teidät Johnin äidin luo. Hän ei asu kaukana täältä, ja hänellä on uima-allaskin ja kaikkea. Hän voi myös katsoa käsiäsi ja polviasi.”

Lupaus uima-altaasta sai Rickyn vihdoinkin pysähtymään ja kääntymään kohti miestä.

”Voin samalla käyttää pyöräsi huollossa. Samassa paikassa, josta hankin Johnin pyörän. Siinä ei kauan nokka tuhise, kun he panevat kulkupelisi kuntoon.”

Ricky näytti siltä kuin puntaroisi vaihtoehtojaan.

Mies vilkaisi jälleen kelloaan. ”Kamoon.” Hän pusersi hetkeksi huulensa yhteen. ”Kuule, olen sinulle rehellinen. John nyhvää kaikesta päivät kotona, lukee sarjakuvalehtiä ja pelaa... yksin. Tässä...” Mies otti lompakkonsa esiin, kaivoi sieltä valokuvan ja näytti sen Rickylle. ”Olet ehkä nähnytkin hänet koululla?”

Ricky tihrusteli kuvaa, jossa oli lyhyellä vaaleanruskealla tukalla varustettu laiha poika.

”Ehkä. En ole varma.”

Mies ei näyttänyt yllättyneeltä. Yläkoululaiset eivät ikipäivänä sekaantuneet alakoululaisiin. Eivät edes Ricky Templen kaltaiset hylkiöt.

”Niin tai näin”, mies jatkoi. ”Hän todella on ystävän tarpeessa. Tiedän, että hän on vasta neljännellä, mutta hän on fiksu kaveri, todella on, ja hänellä on hurjasti pelejä, joista sinäkin takuulla innostuisit. Voisitte pelata yhdessä.”

Hän antoi Rickyn miettiä hetken. ”Kuulehan nyt, sinulla ei ole mitään menetettävää. Korjautan pyöräsikin. Mitä sanot?”

Ricky raapi leukaansa.

Vielä pikainen vilkaisu rannekelloon. ”Okei, odota tässä viisi minuuttia. Käyn hakemassa Johnin ja tulen takaisin. Voit tavata hänet ensin ja päättää sitten.”

”Tykkääkö hän sarjakuvista?” Ricky kysyi.

Mies nauraa hekotti. ”Lievästi sanottuna.”

Ricky kohautti harteitaan. ”Hän kuulostaa ihan siistiltä tyypiltä.”

”Hän on. Hän todella on.”

”Okei sitten”, Ricky myöntyi.

Mies hymyili ja kantoi Rickyn pyörän tien poikki. Asetettuaan sen auton takatilaan hän istuutui kuskin paikalle.

”Meidän täytyy saada puhdistettua kätesi ja polvesi kunnolla”, mies sanoi käynnistäessään auton ja lähtiessään liikkeelle. Hän kääntyi ensin oikealle ja korttelin päässä vasemmalle.

Ricky kurtisti kulmiaan, kun mies ohitti Morningsiden koulun sisäänkäynnin.

”Ajoit koulun ohi.” Ricky kääntyi katsomaan kuskia.

Mies katsoi häntä häijy hymy huulillaan.

”Relaa, kaveri.” Hänen äänensävynsä oli muuttunut. Poissa olivat lämpö ja lempeys, niiden tilalla oli nyt vakaa, kylmä ja karhea ääni.

”Kukaan ei voi auttaa sinua enää mitenkään.”

Neljä

LAPD:n ryöstö- ja henkirikososaston ahdas avokonttori sijaitsi käytävän päässä Hunterin työhuoneesta. Tila oli tupaten täynnä pöytiä, mutta missään ei näkynyt yhtäkään hataraa sermiä tai typerää eriotä niitä erottelemassa. Tunnistaminen hoitui joko työpöytien nimikylttien avulla, silloin kun ne kaiken säln keskellä erotuivat, tai huutamalla etsivän nimeä ja odottamalla, että hän kohotaisi kätensä ja huikkaisi: ”Täällä ollaan.”

Jopa siihen aikaan aamusta RHD kuulosti ja näytti kuhisevalta mehiläispesältä, jonka jokaisesta nurkasta kantautui kovaäänistä hälinää.

Ylikomisario Barbara Blaken toimisto sijaitsi avokonttorin perällä. Huone ei millään mittapuulla ollut suuri, mutta riittävän tilava se oli. Eteläseinän peittivät kovakantisia opuksia notkuvat kirjahyllyt, pohjoisseinällä puolestaan oli muutama kehystetty valokuva sekä kunniainainta. Itäseinän muodosti lattiasta kattoon ulottuva maisemaikkuna, joka antoi South Main Streetille. Aivan mahonkisen, kahdella laatikolla varustetun kirjoituspöydän edessä oli kaksi viskinväristä, nahkaista Chesterfield-nojatuolia. Huoneen keskellä oli suorakulmion muotoinen, mustavalkoinen matto.

Hunter koputti ovea kolmasti. Sekunnin kuluttua hän sai vastauksen: ”Sisään.”

Ylikomisario Blake istui työpöytänsä takana kuuloke lujasti vasenta korvaa vasten.

”Ei voisi vähempää kiinnostaa, miten te sen teette”, hän sanoi luuriin ja viittoi Hunteria peremmälle antaen ymmärtää, että olisi